

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΜΠΑΡΟΥΝ

ΑΝΩΝΥΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ...

Ρόκενταλ δεν είχε εγκαταλείψει ούτε μία στιγμή το φλέγμα, την άπαθεια, την αδιαφορία του. Για πρώτη φορά ωστόσο η λαιθή Ρόκενταλ δεν κρατούσε στην άγκαλιά τ' αγαπημένα της λουλούδια, τα μικρά κίτρινα κρίνα του Ντεβονσάιρ. Για πρώτη φορά επίσης ο λόρδος Ρόκενταλ είχε μία μελαγχολική έκφραση στα μάτια. Μά δεν είχε τίποτα. Ούτε κι η λαιθή Ρόκενταλ είχε τίποτα. Είνε πικρό και πένθιμο να βλέπεις να φεύγει ένας φίλος του για ένα ταξίδι δίχως γυρισμό...

«Ο λόρδος Ρόκενταλ, εδώ και λίγη ώρα, είχε δακρυσει. Μαί. Είχε χάσει για πάντα τον πιστό γραμματέα του που τον είχε μαζί του τριανταεπτά ολόκληρα χρόνια. Τι άνθρωπος αυτός ο γραμματέας του λόρδου Ρόκενταλ! Σωστό διαμάντι! Μά τότε πείδι τ' άφελουσαν τ' άδρακα; Η λαιθή Ρόκενταλ συνδέφουσε τον σύζυγό της ως την πόρτα της Λέσχης όπου συνήγαζε κάθε μέρα, έναν αιώνα τώρα, διαδοχικά, ο κληρονόμος του τίτλου των λόρδων του Ρόκενταλ.

«Έπειτα, όταν έμεινε μόνη, η λαιθή Ρόκενταλ, πήρε το κόκκινο κραγιόνι από την τσάντα της, έριξε μια ματιά στο μικρό καθρέφτη, έβασε λίγο τα γείλη της, έσνακυτόταγτηκε σειχωρημένη κι' έκανε στο τέλος ένα μορφασμό δυσαρεσκείας.

«Πόσο είμαι κουρασμένη! ουλλογίσθηκε. Η μελαγχολία κάνει άσκημες τις γυναίκες... τις γυναίκες που, σαν και μένα έχουν φτάσει στα πενήντα.

«Έπειτα έριξε μια ματιά στο άνηθισμένο πάρκο, θυμήθηκε τα κίτρινα κρίνα του Ντεβονσάιρ κι' είπε πάλι μέσα της, με κάποια απογοήτευση:

—Θεέ μου! Πόσο γέρασα σήμερα! Δείγνω ότι είμαι τουλάχιστον σαράντα χρόνια!...

Η λαιθή Ρόκενταλ ήθελε να φαίνεται ότι ήταν μονάχα τριανταπέντε χρόνων. Τόσο ήταν ο τρυφερός φίλος της... Άπ' όλους τους άλλους, αυτός της άρεσε περισσότερο, γιατί ήταν δίχως άλλο, ο τελευταίος.

Θα τον έβλεπε την άλλη μέρα. Αυτή η σκέπι έκανε να πάρουν τα μάγουλά της ένα φυσικό ροδίνο χρώμα. Κι' η λαιθή Ρόκενταλ έγινε πάλι Βεληκτική, χαριτωμένη, άκατανοήτη.

«Αν δεν είχε να πάη στον συμβολαιογράφο της, (μα γιατί την είχε καλέσει αυτός ο άνθρωπος;) θά έθριοκόταν κίδιας στην άγκαλιά του ξανθού κι' όμορφου φίλου της που της είχε κλέψει την καρδιά της—τό τελευταίο κομματάκι που είχε μείνει.

***

Ο συμβολαιογράφος τη δέχτηκε με τό σεβασμό που έπρεπε να δείξει σε μία δουκική κορώνα που δόθηκε στους Ρόκενταλ από δω κι' έφτα αιώνας. Έκανε λοιπόν μια βαθειά υπόκλιση και της έδωσε ένα πακέτιο δεμένο μ' ένα άπλο σπάγγο και σφραγισμένο με βουλοκέρι. Στις στρόγυλδες σφραγίδες φαινόταν καθαρά δυο άρχικά: «Φ. Σ.»

—Ο μακαρίτης γραμματέας του λόρδου Ρόκενταλ, της είπε, μ' έπεφάρθηκε, λαιθή, να σας παραδώσω εύθως μετά το θάνατό του αυτό το πακέτιο.

Η λαιθή Ρόκενταλ, το πήρε αδιάφορα με τό γαντοφορεμένο χέρι της κι' ανέθηκε πάλι στ' αυτοκίνητο. Ήταν από τών γραμματέα του άνδρός της; Τι παράξενος, αυτός ο άνθρωπος! Η λαιθή Ρόκενταλ θυμάται τώρα τα τρελλά χρόνια της. Έκείνος ήταν ιδιαίτερα γραμματέας του λόρδου. Ο λόρδος Ρόκενταλ ήταν τότε νέος με την άγλη ενός τρομερού Δόν Ζουάν. Έκείνη, ήταν μια μικρούλα δακτυλογράφος, που είχε πάντα δίπλα στη

γραφομηχανή της ένα μπουκέτο από τ' αγαπημένα της κίτρινα κρίνα του Ντεβονσάιρ. Ο γραμματέας του λόρδου την αγαπούσε. Μά εκείνη, μ' όλη την τρέλλα τών δεκαοχτώ χρόνων της, του είχε απαντήσει:

—Αγαπητέ μου, αν είχες μονάχα δυο-τρια από τα έκατομύρια του λόρδου, θά σε προτιμούσα, γιατί είσαι και δέκα χρόνια πιο νέος απ' αυτόν... Μά πώς μπόρεσες να φαντασθείς ότι θά έπαριρες γυναίκα σου ένα κορίτσι σαν κι' εμένα που αγαπάει την πολυτέλεια κι' όλα τα όμορφα πράγματα του κόσμου, τη στιγμή που δεν έχεις τίποτ' άλλο παρά μονάχα το μισθό σου. Ξεχνάς, ότι μπορεί να σε διώξη από τη μία στιγμή ως την άλλη αυτός ο θαθύπλουςτος λόρδος Ρόκενταλ;

—Α, ένας τέτοιος κίνδυνος είνε άμοιβαίος...της απάντησε εκείνος με ειρωνική φωνή.

Μά η χαριτωμένη δακτυλογράφος έσκασε στα γέλια κι' έπειτα του είπε:

—Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι θέλω να τον κάνω να μέ παντρευθί για να μη με διώξη!...

Ο λόρδος Ρόκενταλ ήταν τότε τριανταεξη χρόνια. Τού άρεσαν τα όμορφα κορίτσια, μά πιο πολύ απ' όλο του άρεσε η σαγηνευτική δακτυλογράφος του που τον κτύπαζε κάθε πρωί πίσω από τώ κίτρινα κρίνα της.

Την παντρεύτηκε λοιπόν και χάρισε στους άριστοκρατικούς κύκλους του Λονδίνου την πιο νέα, την πιο δροσερή, την πιο χαριτωμένη δούκισσα.

***

Η λαιθή Ρόκενταλ, άτυπόμηνη, γύρισε γρήγορα στο σπίτι της, κλεισθηκε στο σαλονάκι της κι' άνοιξε περίεργα το δέμα. Πι να είχε μέσα άραγε; Ίσως μία όλοκληρη σειρά από γραμματα που δεν τόλμησε ποτέ του να της στείλει. Ήταν πάρα πολύ «άσθηματίας», αυτός ο φτωχός Φρέντ κι' αυτό ήταν το μόνον του έλάττωμα!...

Κι' αλήθεια, το σφραγισμένο πακέτιο είχε μέσα ένα σωρό γραμματα. Μά τα γραμματα αυτά δεν είνε ούτε δικα, ούτε του Φρέντ. Είνε από άγνωστους. Τά καθένα έχει και διαφορετικό χαρακτήρα. Τού ενός ο γραφικός χαρακτήρ είνε στρωγγυλός, του άλλου λοεός, του άλλου γωνιωδής, του άλλου τετράγωνος. Άκόμη και τό χρώμα του μελαινίου είνε διαφορετικό. Όλα όμως έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό: Είνε άτυπογγραφα.

Η λαιθή Ρόκενταλ ένοιωσε ένα κρύο ανατριχίασμα. Φοβάται να παραδεχθί αυτό που είχε καταλάβει. Σε κάθε γράμμα αντιστοιχεί κι' ένα φάκελλος απ' τό ίδιο χρωματιστό γαρτί και με τόν ίδιο γραφικό γασακτήρα: «Πρός τόν έξοχότατον λόρδον Ρόκενταλ...» Η λαιθή Ρόκενταλ άρραξε με τρεμουλιαστά χέρια το πρώτο γράμμα: «Αντί να πηγαίνετε στη Λέσχη, λόρδε Ρόκενταλ, έγραφε ο άγνωστος, γιατί δεν περνάτε κάθε μέρα από τόν αριθμό 105 της Ρέντ Στρήτ...»

Στη Ρέντ Στρήτ; «Α, ναί! Έκει πήγαίνοι κι' έβρισκε η λαιθή Ρόκενταλ ένα τρυφερό φίλο της, ένα Σλαβό με γαλανά μάτια...

«Ενα άλλο γράμμα, έγραφε: «Αν θέλετε να μάθετε πώς περνάει τό άπόγευμά του κάποιο πρόσωπο που σας ενδιαφέρει πάρα πολύ, πηγαίνετε στις τέσσερις η ώρα στον αριθμ 18 της Λοθρινγκεροστράσε...»

Ήταν τότε στη Βιέννη, για τρεις μήνες. Η λαιθή Ρόκενταλ είχε φιλο τόν πρώτο χορευτή τών Σουηδικών Μπαλέτταν...»

Ενα άλλο γράμμα: «Κάποιος που ενδιαφέρεται για την ύψηλημψι του όνόματός σας, σας πληροφορεί, ότι στον αριθμ. 7 της Ρόσμιου Στρήτ...»

Όλα τα γραμματα ήταν άνώνομα κι' όλα φανέρωναν τούς άπόκρυφους έρωτες της λαιθής Ρόκενταλ! Τό ένα μίλοσε για τόν Σλαβό με τα γαλανά μάτια, τόν πρώτο γραμματέα της Ρασσικής Προσβείας, το άλλο για τόν Σουηδό χορευτή, το άλλο για τόν Βέλγο ύφυπουργό, το άλλο για τόν Παρισινό συγγραφέα. Όλες η άπιστίες της λαιθής Ρόκενταλ στον Λονδίνο η στο έξωτερικό γινότουσαν γνωστές με κάθε λεπτομέρεια από άγνωστους έχθρούς της στον φλεγματικό κι' αδιάφορο άνδρα της.

«Ανάμεσα σ' αυτά τα γραμματα, ήταν κι' ένας μικρός άστροφος φάκελλος, που είχε τη δική της διεύθυνση. Περιέργου! Ο γραφικός χαρακτήρ είνε όμορφος, λεπτός και δείχνει ευγένεια και τιμιότητα. Το γράμμα αυτό είνε γραμμένο από τόν ιδιαίτερο γραμματέα του λόρδου.

Και λέει τα εξής:

«Λαιθή Ρόκενταλ, «Μιά μέρα, εδώ και πολλά χρόνια, άνηθήκατε σ' ένα νέο, που σας αγαπούσε περισσότερο από τη ζωί του, να γίνετε γυναίκα του. Έκείνος, τότε, για να μην πεθάνη από τη λύπη του, έμεινε κοντά σας, για

